

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρασις Ν. Σπαρδοῦ, (τέλος). — Πέτρου Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια).

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωσίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

S. Castell

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΑΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γ'

Εύρεν αὐτὸν φιλονεικοῦντα, σχεδὸν εἰς χεῖρας, μεθ' ἐνὸς φύλακος καὶ ἐνὸς κλητῆρος, οἵτινες, βλέποντες αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, μὲ τὸ πρόσωπον πληγωμένον καὶ τὰ ἐνδύματα κατερυπωμένα, καὶ ἐσχισμένα, τὸν ἐξέλαβον ὡς κακοποιὸν καὶ ἤθελον νὰ τὸν συλλάβωσιν.

Ὁ Μούλ νῦ χαριστήθη ἐκ τῆς τοιαύτης παρεξηγήσεως, ἔνευσε δὲ νὰ τὸν ἀφήσωσιν. Ἦν ἄλλως τε φυσικὴ ἢ παρεξηγήσεις, ὥστε ὁ Λαυρέντιος οὐδ' ἐξεπλάγη, οὐδὲ παρεπονέθη. Ἄλλ' ἅμα ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ χορηγήσῃ ἐνδύματα.

— Καθόλου! εἶπεν ὁ Μούλ, προσέξατε πολὺ! Καλλίτερον μάλιστα νὰ εἴσθε ἐν μεγαλειτέρῃ. . . Ἄλλ' ὄχι! προσέθηκε μετὰ μικρὰν σκέψιν, αὐτὸ θὰ ἦτο ὑπερβολικόν· ἀρκεῖ ὡς εἴσθε.

Ὁ Λαυρέντιος ἠρέσθη εἰς τὴν ἀμφίεσιν ἐκείνην, ἧς δὲν ἠννοεῖ ἔτι τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ὠφέλειαν.

— Ἐχομεν πλήρη ἐξουσίαν, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ· ὑποχρεούμεθα ἐπομένως νὰ ἐπιτύχωμεν. Λέγω ὑποχρεούμεθα, διότι σὰς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ ἔργον καὶ σὰς ἀναθέτω τὸ πλεῖστον μέρος· ἀπὸ σὰς πρὸ πάντων ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία. Εἰς τὸ ἔργον λοιπόν!

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀλλὰ πόθεν θ' ἀρχίσωμεν; Πρέπει νὰ μὲ ὀδηγήσετε.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς· θὰ σὰς ὀδηγήσω πλησίον τοῦ Λουβέν καὶ θὰ σὰς κλείσω μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν εἰρκτῆν.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ εὔρεθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ὁ Λαυρέντιος ἠνωρθώθη ἔμπλεως ὀργῆς· ἀνέπνευσεν ἰσχυρῶς ὡς ἀθλητῆς προαισθανόμενος τὴν πάλην.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ἰδὼν τὴν κίνησιν ταύτην, ὅτι θὰ δυνηθῆτε νὰ συγκρατήσετε τὴν ὀργὴν σας καὶ θὰ εἴσθε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας· ἡ ἐλαχίστη ἀπροσεξία θὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν. Ἦδη, ἰδοὺ πρὸς ὀδηγίαν σας ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ ἀναθέσω εἰς ὑμᾶς: Λουδοβίκος Καινιόν, λεγόμενος Σπάγος, ἢ Λουβέν ἢ Ταντέν, πενήτηκοντα δύο ἐτῶν, χαμηλοῦ ἀναστήματος, καχεκτικός, ἰσχνός, ἀδύνατος· γλυκὺς τὸ ὕφος, κολακευτικός καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθός· ἔχει ὀφθαλμοὺς μικροὺς κυανοῦς, σκοτεινοὺς, ἐνίοτε ἀπαστρέπτοντας... ἐκ κακοηθείας, ἐξ ἀγριότητος καὶ λαγνείας· τὰ μῆλα τῶν παρειῶν του προέχουσι, τὰ δὲ πτερύγια τῆς ρινὸς ἔχει λεπτὰ καὶ εὐκίνητα· ἡ σιαγὼν του εἶνε πλατεῖα καὶ ἐξέχουσα, τὸ δὲ μέτωπον κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐ-

χει τὴν ράχιν ὀλίγον κυρτὴν καὶ ἀποκλίνουσαν ἐλαφρῶς ἀριστερά· βαδίζει βραδέως καὶ οἰνοεῖ ἐσκεμμένως, χωλαίνει δὲ ὀλίγον· σὰν παλιόλογον...

• Προηγούμενα δικαστικά: Μία καταδίκη διὰ κατάρχησιν ἐμπιστοσύνης, ἄλλη διὰ κλεπταποδοχὴν, ὅκτῳ ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα, διὰ συνενοχὴν εἰς κλοπὴν, — ὑπόθεσις Βιλζούφ, περὶ ἧς σὰς εἶπον. — Ἦδη σημειώσατε καὶ τοῦτο: πέντε καταδίκαι διὰ προσβολὴν τῶν ἠθῶν, πέντε! Σὰς εἶπα ὅτι εἶνε βδελυρὸς ἄνθρωπος. Εἰς Βρέστην ἦτο τὸ ὄνειδος τοῦ κατέργου, ἂν τὸ κάτεργον δύναται νὰ ἔχη ὄνειδος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν ἐκ τρόμου καὶ ἀποστροφῆς.

— Μὲ τοιοῦτον ἄνθρωπον θὰ συνεννοηθῶ; εἶπε.

— Μήπως δὲν θέλετε; Εἶπατέ το, εἶνε ἀκόμη καιρός.

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶπατέ μοι τί ὀφείλω νὰ πράξω.

— Ἐλθετε, θὰ τὸ μάθετε.

Καὶ ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον πρὸς τὰς φυλακὰς τῆς ἀστυνομίας.

Ἐπαναβλέπων τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, οὓς ἄλλοτε εἶχε διέλθει, ὁ Λαυρέντιος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐπωδύνως πιεζομένην. Ἐφθασε, προηγούμενου τοῦ Μούλ, εἰς τὴν θύραν εἰρκτῆς, ἔνθα οὗτος, ἀφοῦ συνέστησε σιωπὴν, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς. Ἡ εἰρκτῆ ἐκείνη ἐχρησίμευεν ὡς δωμάτιον ἐνὸς φύλακος, ὅστις ἠνοιξεν αὐτοῖς μεθ' ὅσας προσοχῆς ὁ Μούλ ἔκρουσεν. Ὁ Μούλ ὠδήγησε τότε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ βᾶθος τῆς εἰρκτῆς.

— Καθήσατε ἐδῶ, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, χωρὶς νὰ κινηθῆτε, παρατηρεῖτε καὶ ἀκούετε μέχρις οὗ ἔλθω νὰ σὰς εὔρω.

Συγχρόνως ἐκίνησε μικρὸν τι πλαίσιον εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ βᾶθους τοῦ τοίχου· ὁ Λαυρέντιος εἶδε στενὸν ἄνοιγμα, δι' οὗ ἀνερχόμενος ἐπὶ τραπέζης, ἐπίτηδες ἐκεῖ εὐρισκομένης, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἐν τῇ παρακειμένῃ εἰρκτῇ. Ὁ Μούλ ἐπανεκλείσε τὴν θυρίδα ταύτην καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ φύλακος.

Ὁ Λαυρέντιος, μείνας μόνος, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἠνοιξε μετὰ προσοχῆς τὴν θυρίδα, ἀπεμάκρυνε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν καλύπτοντα τὸν τοίχον χάρτην καὶ παρατήρησεν. . . Ἐκαμε κίνησιν ἐκπλήξεως· ἡ εἰρκτῆ, εἰς ἣν ἔβλεπεν, ἦν ἐκείνη, εἰς ἣν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἄλλοτε φυλακισθῆ. Ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης ἐκείνης ἔδρας, ἔνθα μακρὰς διήλθεν ὥρας ἐν ἀπαισίαις σκέψεσιν, ἄνθρωπός τις ἐκάθητο ἀκίνητος, τὴν κεφαλὴν κάτω νεύων, τὸ βλέμμα ἔχων ἀπλανές, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐν θλιβεραῖς διατελῶν διαλογισμοῖς.

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει, ὁ Λαυρέντιος θὰ ᾤκτειρε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον· ἀλλ' ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισεν τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὁ Μούλ πρὸ μικροῦ τῷ εἶχε περιγράψῃ, καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐξογκομένην ἐκ μίσους καὶ ὀργῆς. Εἶτα ἐμειδίασεν ἐκ καταφρονήσεως βλέπων τὴν καχεκτικὴν στάσιν τοῦ φυλακισμένου.

— Πῶς! ἐναντίον αὐτοῦ θὰ παλαίσω! ἐσκέφθη.

Ἐνεθυμήθη ὅμως ὅτι τὸ τέρας ἐκεῖνο ἦτο τύπος φαυλότητος, ὑποκρίσεως καὶ δόλου, ὅτι εἶχεν ὀργανώσει τὸν φόνον μητρὸς οὕτως, ὥστε ὀλίγου δεῖν αὐτός, ὁ υἱὸς τοῦ θύματος, ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος.

Ἀφῆνος ὁ Λουβέν ἀνεσκίρτησεν· ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς του ἠνεώχθη καὶ ὁ Μούλ εἰσῆλθε σκυθρωπὸς καὶ σύννου.

Ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Ἄ! εἴσατε σεῖς, ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν· ἡ εὐγενία σας τὸ ἐλάχιστον εἴσατε ἐξυπνος ἄνθρωπος καὶ μὲ καταλαβαίνετε...

— Εἴσαι βέβαιος; εἶπεν ὁ Μούλ· τοῦναντίον, φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀπλοῦς καὶ ἠπατήθην ἀπὸ σέ.

— Τί λέτε! . . . τὸ πιστεύετε;

— Ὀλίγον σημαίνει ἂν τὸ πιστεύω ἢ ὄχι, ἂν εἶνε ἀληθές...

— Μὰ ὄχι! δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν· ποῖος τὸ εἶπε; ὁ ἀνακριτῆς στοιχηματίζω! . . . αὐτὸς θέλει καλὰ πῶς ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ζιλ ἦτον σωστὴ ἀπόπειρα ἀπὸ ἐμέ . . . μὰ ἔμπορεῖτε νὰ τὸ παραδεχθῆτε! Ἄν τέλος πάντων ἤθελα...

— Ἀφῆσέ τα αὐτά, τὰ εἰζεύρω.

— Μὲ συγχωρεῖτε... θέλω νὰ σὰς πῶ πῶς ὁ ἀνακριτῆς εἶνε παραξένος...

— Οἱ ἀνακριταὶ καὶ σὺ ποτὲ δὲν κατάρθωσατε νὰ συνεννοηθῆτε, τὸ γνωρίζω. Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ μὲ στενοχωροῦν σπουδαίως.

— Σὰς, κύριε Μούλ; Λυποῦμαι πολὺ!

— Μοὶ κάμουν παρατηρήσεις καὶ τὰς ἀξίζω. Κατὰ πρῶτον ὤφειλα, ἅμα σὲ συνέλαβα, νὰ σὲ στείλω εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας.

— Ἄν εἶνε αὐτὸ μονάχα... νὰ με τώρα εἰς τὴν φυλακὴν...

— Δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ εἰς ὑπηρεσίαν ἓνα ἄνθρωπον κακοῦ ἦται, ὅστις ὑπέστη ἀτιμωτικὰς καταδικὰς...

— Τί σημαίνει; . . . ἂν δουλεύω καλά..

— Ἀκριβῶς δὲν ἀξίζει τίποτε ἢ ὑπηρεσία σου. Δὲν περιωρίσθης νὰ παρατηρῆς, ἀλλὰ προσεκάλεσες...

— Ὡ! τόσο ἴλιγο...

— Ἀρετὰ ὡς βλέπεις, διὰ νὰ σὲ ὑποπτεύουν ὅτι ἠθελες νὰ κάμης τὴν δουλειά σου καὶ ὄχι ὑπηρεσίαν τῆς ἀστυνομίας. Διατί δὲν μὲ προειδοποίησες;

— Δὲν τὸ ἐνόμιζα ἀναγκαῖον...

— Ὅπως δῆποτε αὐτὸ δὲν ἔβλαπτε, καὶ ἂν δὲν σὲ ἠκολούθουν καὶ δὲν ἤμην ἐκεῖ ὅταν ἀνέβαινες;...

— Θὰ ἔτρεχα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομίαν.

— Ὀλίγον ἀργὰ ὅμως...

— Ὀλίγον ἀργὰ! ἐπανελάβεν ὁ Λουβέν. Λοιπόν καὶ σεῖς, κύριε Μούλ, εἴσατε τῆς γνώμης τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Διάβολε! . . . ἄκουσε λοιπόν.

— Λοιπόν, τί θέλετε; εἶπεν ὁ Λουβέν μὲ κίνησιν ἀπελπισίας· ἂν καὶ σεῖς

δὲν μὲ πιστεύετε, εἶμαι χαμένος!... Ἄχ! Θεέ μου!...

Ἐπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ κκλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἐλα! εἶπεν ὁ Μούλ, ἀρησέ τα αὐτά... δὲν σὲ δικιολογοῦσι...

Ὁ Λουβὲν ἀνηγέρθη καὶ μὲ ὕφος σοβαρόν :

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν, ἀλλὰ εἰς τὴν θέσιν ποῦ βρίσκομαι, ἀφοῦ κανεῖς, οὔτε σεῖς, δὲν μὲ πιστεύει, ἔμπορῶ νὰ ἀπελπίζωμαι! Καὶ ὅμως ὑπῆρέτησα καὶ ἐγὼ τὴν ἀστυνομία.

— Εἶν' ἀληθές, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Δὲν μετανοῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβὲν· ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ εὐχαρίστησι. Εἰς Λάνγγρ ἐζήτησα νὰ χρησιμεύσω καὶ ἐγὼ... τώρα ἐρωτῶ σὰς, ἂν ἀπὸ 'δῶ καὶ δυὸ μῆνες ποῦ μὲ ἔχετε εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, δὲν ἔκαμα, ὅ,τι εἰμπόρεσα, δὲν ἐπερπάτησα τὸν ἴσιο δρόμο;

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Μούλ· ὑπάρχει μόνον αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ... Μὴ μὲ διακόπτεις μὲ τὰς διαμαρτυρήσεις σου· ἀρκετὰς ἤκουσα ἕως τώρα· ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ πείσης ἐμέ· ἄλλο δὲν θέλω εἰμὴ νὰ σὲ πιστεύσω... Ἄλλὰ προκειμένον περὶ φιλοτιμίας καὶ διὰ ν' ἀπαλλαγῶ τῶν χάριν σου ἐπιπλήξεων... νά! ἐννοεῖς τώρα; Σοὶ λέγω καθαρά τί σκέπτομαι.

— ὦ!... κύριε Μούλ...

— Ναί, ἀλλ' ὁ ἀνακριτὴς δὲν εἶνε τόσον καλόβολος, ἐκεῖνος δὲν θὰ ἀρκεσθῆ εἰς ἐπιχειρήματα, θέλει ἀποδείξεις, πρᾶξιν τινα χαρακτηριστικὴν... ἤτις νὰ ἀποδεικνύη ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ μόνον δι' ἀδεξιότητα εἶσαι ἔνοχος... διότι ἀληθῶς ὑπῆρξες ἀδέξιος, ἀμελής...

— Θεέ μου! δὲν λέγω ὄχι... εἶπεν ὁ Λουβὲν· εἰμπορεῖ...

— Εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ Μούλ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ὅπως ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, παρῆσχος ἀληθεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὰ καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα διέμεινες· καὶ ἐγὼ αὐτός, ἂν καὶ μὲ ἐμέμφθησαν ὡς ἀφρονα, δὲν ἔχω κανὲν παράπονον ἐναντίον σου· ἐν μόνον γεγονός ὀλίγον ἀμφίβολον σοὶ ἀπέδωκα... Λοιπὸν! ὑπόθεσε ὅτι ἐκ τύχης ἢ μάλλον, χάρις εἰς τὴν ὀξυδέρκειάν σου, δύνασαι νὰ παράσῃς εἰς τὴν δικαιοσύνην μίαν σπουδαίαν πληροφορίαν· ὅτι, παραδείγματος χάριν, ἀνακαλύπτεις τὴν ἀποδείξιν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ζητοῦμεν περὶ ἐνὸς ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον συνεκίνησε πολὺ τὴν κοινὴν γνώμην ἐσχάτως...

— ὦ! κύριε Μούλ, ἂν εἶχα αὐτὴν τὴν τιμὴν...

— Ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἐν ἐπιχειρήματι ὑπὲρ σου· καὶ ὄχι μόνον δὲν θὰ σοὶ ἔλεγον πλέον τί διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ, ἀλλὰ θὰ σὲ παρεκάλουν νὰ εἴπης τὸ μυστικόν σου...

— Ναί, ἔτσι εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβὲν· ἀλλὰ διὰ ποῖαν ὑπόθεσιν πρόκειται; τὸ εἶχετε 'στὸ' νοῦ σὰς ποῦ ἤλθατε ἐδῶ...

— Βεβίως... Ἄλλ' ἠσύχασε! ὁ ἀν-

θρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ σοὶ δώσουν νὰ ξεκαμπίσης δὲν εἶνε μακρὰν, εἶνε ἐδῶ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας.

— Τί πειράζει; τὸ ἴδιο εἶνε, εἶπεν ὁ Λουβὲν, ὅστις θὰ ἐπρωτίμα ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν.

— Λοιπὸν, ἄκουσε περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Μούλ. Ἐχω ἐδῶ φυλακισμένον ἕνα τσακπῖνι εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ὠρῆτον, ρωμαλέον, ἔξυπνον, σχεδὸν ἀγριον· χθὲς ἐσκότωσε ἕνα φύλακα... δὲν ἔχει προηγούμενα, ἀλλὰ διὰ τῆς πρώτης αὐτοῦ πράξεως ἔκαμε ὅ,τι σὺ κατὰ τὴν μακρὰν σου πεῖραν. Ἴδου ἡ ὑπόθεσις: — Ὀνομάζεται Παῦλος Σίμων· ἦτο δημοδιδάσκαλος εἰς Βιλλαῖν πλησίον τοῦ Σοαζύ. Ἀπολυθεὶς ὡς ἀνήθικος, πρὸ ἐξ μηνῶν, ἔμεινεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς πόρους γνωστούς. Ἐσπέραν τινα, περὶ τὰ τέλη παρελθόντος Φεβρουαρίου, χήρα ἀρτοποιοῦ, γείτων του, ἐξέρχεται ἀφίνουσα τὴν κόρην τῆς δεκατριῶν ἐτῶν μόνην εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπανελθούσα μετὰ ἡμίσειαν ὠραν εὐρίσκει τὴν κόρην τῆς στραγγαλισμένην, τὸ ἐρμάριόν της ἀνοικτὸν καὶ τὰ χρήματά της κλαπέντα· ὡς δὲ ἐβεβαίωσαν οἱ ἰατροὶ ἡ κόρη εἶχε βιασθῆ. Τρία ἐγκλήματα ὡς βλέπεις φανερά. Ὅλος ὁ τόπος ἐφώναζεν: ὁ Σίμων εἶνε ὁ κακοῦργος! Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν τὸν συλλαμβάνουσι καὶ ἐκπλήσσειται. Ἀναζητοῦσι καὶ οὐδὲν ἔχονος, οὐδεμίαν ἐνδείξιν οὐδ' εἰς τὴν οἰκίαν του, οὐδ' ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τὸν φυλακίζουσι. Μακρὰ καὶ λεπτομερῆς ἔγεινεν ἡ ἀνάκρισις — προχθὲς ἐτελείωσε — καὶ οὐδὲν ἀνεκαλύφθη.

Ἄλλοι οἱ μάρτυρες λέγουσιν ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τὸ ἐγκλημα καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ τὸ διέπραξεν· ἀλλ' οὐδὲν ἀκριβὲς καταθέτουσι. Δὲν ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὁμολογήτῃ τὴν πρᾶξιν του· προχθὲς μιὰ χαρὰ ἐδιόρθωσεν ἕνα φύλακα, ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ τῷ ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν τινα!... Ἴδου, εἶπεν ὁ Μούλ συμπεραίνων, πρόκειται δι' οἰουδήποτε μέσου νὰ κατορθώσῃς νὰ σοὶ ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξιν ἢ τοῦλάχιστον νὰ λάβῃς ἐνδείξιν τινα ἐνοχοποιητικὴν δι' αὐτὸν τὸν ἀχρεῖτον. Ἀναδέχεσαι τοῦτο; Δὲν διατρέχεις κίνδυνον, διότι φορεῖ τὸν καταναγκαστικὸν μανδύαν. Ἦδη, γνωρίζεις τί σοὶ εἶπα. Ἄν ἐπιτύχῃς...

— ὦ! ἂν ἐπιτύχω, εἶπεν ὁ Λουβὲν, ἔξυρω τί θὰ ζητήσω καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσουν. Μά, καλὰ θὰ ἦτουν καὶ τώρα νὰ ἐλαφρώσουν λιγάκι τὴν φυλακίσίν μου.

— Ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κανονισμοῦ, ἔστω! εἶπεν ὁ Μούλ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λουβὲν. Τώρα ἔμπορεῖτε ὅταν θέλετε νὰ μὲ φέρετε εἰς αὐτὸν τὸν Σίμωνα· θὰ εἶνε φοβερός κατεργάρας, ἂν δὲν τὸν καταφέρω.

— Καλῶς; εἶπεν ὁ Μούλ, μετ' ὀλίγων. Ἐξῆλθεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανάκλεισε μετὰ προσοχῆς τὴν θυρίδα, δι' ἧς ἠδυνήθη νὰ παραστῆ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην· κατήλθε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, ἔνθα ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ.

— Λοιπὸν! Σίμων, εἶπεν οὗτος, εἶδατε καὶ ἀκούσατε;

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐννοῶ τὸ μέρος μου καὶ θὰ τὸ παίξω ὅσον δύναμαι καλλίτερον.

— Διάβολε! δὲν εἶνε δύσκολον, θὰ εἴσθε σιωπηλός, ἀγριωπός, σκυθρωπός· θὰ προσέξετε δὲ πολὺ νὰ τῷ ὁμολογήσετε τὸ δῆθεν ἐγκλημα...

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸς πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἰδικόν του! Ἄν φανῶ ὅτι τὸν ἐξετάζω, ἂν καὶ τὸν ἐλάχιστον τῷ κάμω ὑπαινιγμόν...

— Μὴ διανοεῖσθε αὐτό! θὰ ἀποτύχετε. Πρέπει βαθμηδὸν νὰ κερδήσετε τὴν ἐμπιστοσύνην του.

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε πολὺ ὑποπτος καὶ πανοῦργος...

— Δὲν χωρεῖ πανουργία ἐκεῖ ἔνθα ὑπάρχουσιν ἐλαττώματα, καὶ γνωρίζετε τὰ ἰδικὰ του.

— Τὰ ἰδικὰ του;

— Ἐλα δά! εἶπεν ὁ Μούλ, μήπως ἀκόμη καταστρώνετε τὸ σχέδιόν σας;

— Ὀχι.

— Δόξα τῷ Θεῷ. Ἦρχισα ν' ἀμφιβάλλω διὰ σὰς.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε πλέον καὶ ὠδηγήσατέ με εἰς τὴν εἰρικήν μου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐνδυθῆ τὸν ἀναγκαστικὸν μανδύαν καὶ ἐγκλεισθῆ ἐν χαμηλῇ καὶ σκοτεινῇ εἰρική

Δ'

Βλέπων ἑαυτὸν μόνον ἐν τῇ εἰρική ἐκείνῃ, μὲ τὰς χεῖρας δεδεμέναις ἐν τῷ σάκκῳ, ὁ Λαυρέντιος ἠσθάνθη ἐντύπωσιν φρίκης. Ἀνεμνήσθη τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον, ὑπὸ τὸ βάρος φοβερᾶς κατηγορίας, ἤκουσε τοὺς μοχλοὺς τῆς εἰρικής του κλειομένας. Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ ἦν τόσῳ ζωηρά, ὥστε ἤρξατο ἀμφιβάλλων ἂν ἡ νέα αὐτῆ καθερξίς ἦτο ἐκουσία, καὶ διανοεῖτο μήπως ἦτο πραγματικὴ καὶ σοβαρὰ ἐπανάληψις ἐκείνης, ἣν ὑπέστη. Ἄλλ' ἡ ἀγωνιώδης προσδοκία ἀπήλλαξεν αὐτὸν ταχέως τῆς τοιαύτης τῆς φαντασίας του παρὰπλανήσεως: «Ὁ Λουβὲν θὰ εἰσῆρχετο πῶς θὰ τῷ ἐφέρετο καὶ θὰ τῷ ὠμίλει;...»

Ἐξηπλώθη ἐπὶ μιᾶς τῶν ρυπαρῶν κλινῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς δύο ἐναντιγωνίας τῆς εἰρικής, καὶ, τὸ πρόσωπον ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον, ἤρξατο διανοούμενος τὴν θέσιν του.

Μετὰ ἐν τέταρτον, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ φύλαξ τις εἰσῆλθεν ὠθῶν πρὸ αὐτοῦ τὸν Λουβὲν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη μεθ' ὅσης ζωηρότητος τῷ ἐπέτρεπεν ὁ καταναγκαστικὸς μανδύας. Εἶδε τὸν Λουβὲν ἐν ἰκευτικῇ στάσει πρὸ τοῦ φύλακος.

— Κύρ φύλακα, ἔλεγε χαμηλοφώνως, σὲ παρακαλῶ... Μοῦ εἶπαν πῶς αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶνε ἀγριός. Κλεισέ με ὅπου θέλεις, μὰ ὄχι ἐδῶ. Μήπως μὲ ἔφερες εἰς αὐτὸ τὸ μουντροῦμι διὰ νὰ μὲ πετοκόψῃ;...

— Σιωπή! εἶπεν ὁ φύλαξ.

Εἶτα πλησιάζων τὸν Λαυρέντιον :

— Σίμων, εἶπεν αὐτῷ, σοῦ φέρω ἕνα σύντροφον. Πρόσεξε μὴ τὸν πειραξῆς καὶ ἀρχίσῃς πάλιν τὰ προχθεσινά... Δὲν εἶνε δὲ καὶ εὐκολόν, δεμένος ὅπως εἶσαι... Αἶ, ἄς ἴδωμεν ἂν ὁ κορσές σου σοῦ σφίγγει καλὰ τὴν μέση;

Ἐξήτασε τὸν ἀναγκαστικὸν μανδύαν καὶ οἶονεὶ εὐχαριστηθεῖς :

— Καλὰ, εἶπε, θαυμάσια σοῦ πηγαίνει αὐτὸ τὸ σουρτοῦκο. Καὶ τώρα, εἶπεν ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν θύραν, κανάγια καὶ συντροφιά, κυττάξετε νὰ μὴ μαλώσετε, εἰ δὲ μὴ!...

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη καὶ οἱ δύο φυλακισμένοι ἔμειναν μόνοι.

Ὁ Λουβὲν ἐκαθέσθη ἐπὶ σκίμποδος εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς εἰρκτῆς. Ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἠτένιζε πεφοβισμένος τὸν Λαυρέντιον.

— "Α! ἄ! εἶπεν οὗτος μὲ ὕφος σκωπτικὸν καὶ ἀπειλητικόν, σὲ ἔφεραν, ὠραϊό μου κοτσίφι, νὰ μὲ κατασκοπεύσης;

Ὁ Λουβὲν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας, διαμαρτυρούμενος διὰ τὴν ἀθωότητα τῶν σκοπῶν του.

— Ναί, σὲ ἔζέρω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶσαι ἀνθρωπὸς τῆς ἀστυνομίας; τὸν κόπον σου ὅμως θὰ χάσης, γέρω μαϊμού.

Ὁ Λουβὲν ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτικῆς, θαυμασιῶς προσποιηθείσης, τὴν ὑβριστικὴν ταύτην δι' αὐτὸν ὑπόνοιαν. Ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Λαυρεντίου καὶ τὸν καθικέτευσε ν' ἀφήσῃ τὴν κακὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνεποίησεν : « Ἀλλοίμονον! εἶχε λοιπὸν τὸ ὕφος κατασκόπου, αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος καὶ ἀγαθός, ὅστις εἶνε ἀρκετὰ ἀπησχολημένος μὲ τὴν μοιραίαν πλάνην, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε θύμα, ὥστε νὰ σκεφθῇ νὰ πράξῃ κακὸν εἰς κανένα! »

Καὶ ἤρξατο διηγούμενος μῦθον τῆς ἐφευρέσεώς του. Εἶπεν ὅτι ἦτο ἐντιμὸς χαρράκτης ἐπὶ μετὰλλων, ὅτι οὐδέποτε κατεδικάσθη, ὅτι ὠνομάζετο Λονδοριέ, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἔγγραφα του, ὅτι ἐκ παρεξηγήσεως, πιθανῶς ἐκ μοιραίας ὁμοιότητος, ἢ ἀστυνομία τὸν θεωρεῖ ὡς ἐπικίνδυνον κατὰδικον, δραπετεύσαντα... Ἀλλὰ θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ταυτότητά του!...

Οἱ λόγοι οὗτοι οὐδὲν ἐφκίνοντο συγκινούντες τὸν Λαυρέντιον. Ὁ Λουβὲν παρετήρησε τοῦτο καὶ προσέθηκεν :

— Ἄκουσε, κύριε Σίμων. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σοῦ πάρω λόγια; οὔτε θὰ σὲ ῥωτήσω ποτὲ διὰ τὴν ὑπόθεσί σου. Ἄν κατὰ τύχην τὸ κάμω, σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμες τοῦ φύλακα ποῦ.....

— Διάβολε! δὲν θὰ περιμείνω νὰ μὲ ἐρωτήσης! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος δίδων τῷ Λουβὲν λάκτισμα, ὅπερ ἔριψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄλλο τῆς εἰρκτῆς ἄκρον.

Ὁ Λουβὲν ἀφῆκε κραυγὴν πόνου καὶ ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν.

— Σιωπή! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐ-

γειρόμενος καὶ ὀρῶν κατ' αὐτοῦ· σιώπα, ἀθλίε!... ἔχω ἐλεύθερα τὰ ποδάρια καὶ σὲ σκοτώνω μὲ κλωτσιαίς.

— Συγχώρεσέ με, σὲ πρρακαλῶ, ἐπέλιπεν ὁ Λουβὲν ἔντρομος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη ἴσως ὑπερβολικὸς ἄλλ' ἢ ὀργή του δὲν ἦν πλαστικὸς βλέπων πλησίον του τὸ τέρας, ὅπερ μετέσχε τοῦ φόνου τῆς μητρὸς του, δὲν ἠδυνήθη νὰ συκρατήσῃ τὴν κίνησιν ἐκείνην. Ἦδη ἠνόει τὴν ἀφροσύνην του καὶ μετενόει.

Ἄλλ' ἢ τοιαύτη παραφορὰ δὲν ἔσχε κακὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ Λουβὲν ἐσίγησεν. Ἐτρεμεν ἐκ φόβου πρὸ τοῦ Λαυρεντίου, ἐνῶ συγχρόνως ἠτένιζεν αὐτὸν ἀποθαυμάζων αὐτὸς ὁ ἀνίσχυρος, δυσειδής καὶ ἀνανδρὸς, τὴν καλλονὴν ἐκείνην, τὴν ἰσχὺν καὶ δραστηριότητα.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆκε τὸν Λουβὲν ἐξηπλωμένον χαμαὶ καὶ ἐπανῆλθε γογγύζων εἰς τὴν κλίνην του.

— Ἴσως εἶχα ἄδικον, εἶπεν. Ἀλλὰ εἴτε εἶσαι, εἴτε δὲν εἶσαι κατὰσκοπος, μὴ λησμονήσης τὸν λόγον ποῦ εἶπες· ἂν μοῦ κάμῃς καὶ μίαν ἐρώτησιν εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε πλαγίως διὰ τὴν κατηγορίαν ποῦ μ' ἔχουν ἐδῶ... δὲν θὰ μοῦ κάμῃς δευτέραν, αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω!

— Νὰ εἶσαι ἡσυχος! εἶπεν ὁ Λουβὲν ἐγειρόμενος μετὰ κόπου. Ἐζέρω πολὺ καλὰ τί θὰ πάθω.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὡς εἰ θέλων ν' ἀναπαυθῆ, ὁ δὲ Λουβὲν ἔστη μετὰ σεβασμοῦ μακρὰν αὐτοῦ, μὴ τολμῶν πλέον νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐν τέταρτον παρῆλθεν οὕτως ἐν σιγῇ.

Κατὰ τὴν ἀπότομον ἐκείνην προσβολὴν, τὸ ρινόμακτρον, ὅπερ ἐν μέρει ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον τοῦ Λαυρεντίου ἐλύθη. Ἐστράφη αἴφνης ὁ Λαυρέντιος πρὸς τὸν Λουβὲν καὶ τῷ εἶπεν :

— Ἄκουσε, Λονδοριέ — ἀφοῦ ἰσχυρίζεσαι ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου—ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν ἐφῆρθην καλὰ μαζύ σου, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἔδωκες ἀφορμὴν· ἀλλὰ ἐννοεῖς τὴν ἑξαψίν μου, ἀφοῦ βλέπεις εἰς ποῖαν κατὰστασιν μὲ ἔφεραν προχθές οἱ συνάδελφοί σου. Πλησίασε ὀλίγον, μὴ φοβεῖσαι, τί διάβολο! ἔλα νὰ μοῦ δέσης τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ μανδῆλι.

Ὁ Λουβὲν ἐπλησίασεν οὐχὶ ἄνευ προφυλάξεων· ἔκυψε πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἠτένισεν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς... Ἦτο στιγμὴ ἀποφασιστικῆ. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος οὐδὲν εἶδεν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο δηλοῦν ὅτι ὁ Λουβὲν τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Αἶ! τί καλὰ, ἀλήθεια; εἶπεν. Αὐτὰ παθαίνουν οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ εἴδους μου...

— ὦ! εἶνε τρομερόν! εἶπεν ὁ Λουβὲν μετὰ τόνου συμπαθείας.

— Ἐλα! διόρθωσέ το ὀλίγον καὶ σιγά, σιγά.

Ὁ Λουβὲν ἐπανεῆλθε τὸ ρινόμακτρον εἰς τὴν θέσιν του καὶ προσέδεσεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς καὶ δεξιότητος ἀπαρμιλλοῦ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Λαυρέν-

τιος, καίτοι ἐφαίνετο δυσπιστῶν, ἡὐχαριστεῖτο ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Λουβὲν.

— Καλὰ θὰ περάσωμεν, εἶπεν, ἀρκετὸ νὰ κρατήσης τὴν γλώσσάν σου καὶ νὰ μὴ μοῦ ὀμιλήσης διὰ τὰς ὑποθέσεις μου, ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ὀμιλήσω διὰ τὰς ἰδικὰς σου.

Συνδιέγοντο περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων. Ὁ Λαυρέντιος, ὑποκρινόμενος τὸν ἀπολυθέντα διδάσκαλον, ἐπεδείκνυε γνώσεις καὶ πολυμαθειαν. Ὁ Λουβὲν συνεχάρει αὐτὸν διὰ τὴν εὐρεῖαν μάθησίν του.

— Ἀλλὰ καὶ σύ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, μὴ θέλων νὰ ὑστερήσῃ εἰς καλὴν συμπεριφορὰν, δὲν φαίνεσαι ὅλως διόλου ἀπαίδευτος. Διατί λοιπὸν, κανάγια, ἐπῆρες τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνεις;

— Μὰ βλέπεις πῶς δὲν εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν... Εἶπαμε ὅμως νὰ μὴ μιλάμε διὰ τὰς ὑποθέσεις μας.

— Ἐχεις δίκαιον, καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀνακαλέσης εἰς τὴν τάξιν.

Ἀλλὰ, παρὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ Λαυρέντιος μετ' ὀλίγον διηγεῖτο εἰς τὸν Λουβὲν διατὶ ἀπελύθη τῆς θέσεως τοῦ δημοδιδασκάλου.

— Ἐγείνα θυμὰ, εἶπε, ψευδῶν καταγγελιῶν καὶ ἀτίμων συκοφαντιῶν. Καὶ δὲν ἐξεδικήθη ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἔβλαψαν... Τοὺς γνωρίζω ὅμως! Ἰδοῦ, προσέθεσεν ὀργίλως, τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαπράξω... ἂν εἶνε ἔγκλημα!

Ὁ Λουβὲν διὰ γλυκῶν λόγων ἐπράυνε τὴν ὀργὴν του.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Λουβὲν ὠμολόγει ὅτι ἐλησμόνησε τὸ λάκτισμα, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἔλεγεν ὅτι εὕρισκεν εὐχαρίστησιν ἐν τῇ συναναστροφῇ τοῦ Λουβὲν.

Ἐκόμισαν αὐτοῖς τὸ δεῖπνον. Ὁ Λαυρέντιος προσδεδεμένος ὡς ἦτο δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ μόνος. Ὁ Λουβὲν τῷ ἔτεινεν ἀστεϊζόμενος τὸ κοχλιάριον.

— Πρόσεξε μὴ σὲ δαγκάσῃ! εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Λουβὲν, δὲν εἶνε ἄγριος ὅσον φαίνεται.

Παρὰ τὴν ἀηδίαν, ἣν ἠσθάνετο, ὁ Λαυρέντιος ἠναγκάσθη νὰ φάγῃ, νὰ ὑποστῇ τὴν μετὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου συνάφειαν καὶ νὰ γελά μὲ τοὺς ἀστεϊσμούς του.

Ὁ Μούλ, εἰς δὲν ὁ φύλαξ διηγῆθη πῶς εὗρε τοὺς δύο φυλακισμένους, ἐμεδίασε τριῶν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η Ν Ε Κ Ρ Α Ζ Ω Σ Α

[Τέλος]

Ἀπόσπασμα τρίτον.

Ἄγνωστος ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἔπραξα.

Διηγῆθη ἡ χθὲς εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχὴν, ἣτις μοι ἐγένετο ἐν Λονδίῳ καὶ τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, ἣν ἐκ τούτου ἠσθάνθη ἡ σύζυγός μου.

Ἡ θεία μου κρίνει τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἔποψιν καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ ὀλίγον ἐμβαθύνει.

— Δὲν θὰ ἐννοηθῆτε ποτέ, Ἰούλιε, καὶ δὲν θὰ ἐννοήσητε ποτέ τὴν κοινωνίαν, μοὶ εἶπεν ἡ θεία μου. Ὅ,τι ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς ταύτην, εἶνε ὅτι οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἠλίθιοι ἀγνοοῦσιν ὅ,τι ὀφείλουσι νὰ πράξωσιν. Ἀναμένουσιν ὅπως διακεκριμένον τι πρόσωπον τοὺς διδάξῃ ἐὰν ὀφείλωσιν ἢ δὲν ὀφείλωσιν ν' ἀναγνωρίσωσι καὶ σεβασθῶσι τὸν γάμον σας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, περιμένουν νὰ τοὺς διευθύνω. Περὶ τούτου νὰ ἦσθε βέβαιοι. Θὰ τοὺς ρυμουλκήσω λοιπόν.

Ἐνόμιζον ὅτι ἡ θεία μου ἡστέιζετο.

Τὰ γεγονότα τῆς σήμερον μὲ πείθουσιν ὅτι ἐσπουδαιολογεῖ φοβερά.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διένειμε πλῆθὺν προσκλήσεων διὰ μέγαν χορὸν καὶ διέσπειρε τὴν φήμην ὅτι σκοπὸς τῆς ἐορτῆς ἦτο νὰ τιμῆσιν τοὺς γάμους τοῦ κυρίου μετὰ τῆς κυρίας Ἰουλίου Γκράϋ!

Κατ' ἀρχὰς εἶχον ἀρνηθῆ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐσπερίδα ταύτην.

Ἐπρεπε ν' ἀκούη τις τὰς γυναῖκας ἐκφραζούσας τὴν λύπην των ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῆς συζύγου μου, τοὺς δὲ ἄνδρας προθυμοποιουμένους, νὰ φανῶσιν οἱ μᾶλλον ἀξιαγάπητοι καὶ ἐνθαρρυντικοὶ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς!

Αἱ αὐτὰι φράσεις ἐπαναλαμβάνοντο μὲ μικρὰς παραλλαγὰς εἰς ἐκάστην αἰθούσαν:

«Εἰμὶ κατενθουσιασμένοι ἐπὶ τῇ γνωριμίᾳ σας, κυρία Γκράϋ». — «Εἰμαι λίαν ὑπόχρεως εἰς τὴν ἀγαπητὴν Λαίδη Ζάνετ, ὅτι μᾶς προσήνεγκε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην». — «Ἰούλιε, ἀγαπητέ μου, ὅποιον χαριτόβρυτον πλάσμα! σὰς φθονῶ! . . . εἰς τὴν τιμὴν μου, σὰς φθονῶ!»

Νὰ δέχηται τις τὴν σωρείαν ταύτην τῶν ἀβρῶν κολακειῶν, νὰ θλίβῃ τις τὸ σῆμα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ καὶ ἐνίοτε νὰ δέχεται καὶ φιλήματα, ὅπως ἡ σύζυγός μου τινὰ παρά τινων διαχυτικωτάτων κυριῶν, καὶ περιστρέφων τὸ βλέμμα νὰ παρατηρῶ ὅτι ἐπὶ τριάκοντα ἐκ τῶν κεκλημένων οὐδ' εἰς εἶχε φέρεи τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν χορὸν, ὦ! τοῦτο ἦτο . . . ἤδη τὸ πιστεύω . . . ταῦτόν ὡς ἐὰν ἔβλεπέ τις τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τὴν πεπολιτισμένην ὑπὸ τὴν θλιβερωτέραν μορφήν τῆς, τὴν ὑποκριτικωτέραν καὶ κακοηθεστέραν.

Ὁ Νέος Κόσμος δυνατὸν νὰ μᾶς ἐπιφυλάσῃ καὶ οὗτος τὰς ἀπογοητεύσεις του κατὰ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐνθουσιασμοῦ μας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ποτέ πιθανόν, ὅτι θὰ παράσχῃ ὑμῖν θέαμα τόσον φαῦλον καὶ χαμερπές, ὅποιον παρέστη ἡμῖν κατὰ τὸν χορὸν τῆς θείας μου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔδειξεν ὅτι συνηθάνθη τὰ ἐνδόμυχα, ἀλλὰ κατὰδηλα, αἰσθήματα τῶν κεκλημένων τῆς, ἀφίνουσα αὐτοὺς μετ' αὐτῶν.

Ἄπεσῶρθη.

Οἱ κεκλημένοι ὅμως ἔμειναν καὶ ἐδείπνησαν μετὰ μεγίστης ὀρέξεως.

Πάντες ἐκ πείρας ἐγίνωσκον ὅτι εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς Λαίδης Ζάνετ θὰ εὕρισκον

ἐξαιρέτα ἐδέσματα καὶ γλυκύσματα καὶ ἐξαισίους οἶνους.

Ἐκένωσαν τὰς φιάλας καὶ δὲν ἀφῆκαν οὐδ' ἓν πινάκιον πλῆρες.

Πρὶν ἢ ἀπέλθωμεν δὲ τοῦ χοροῦ, ἡ Μέρση καὶ ἐγώ, ἔσχομεν συνέντευξιν μετὰ τῆς θείας μου εἰς τὰ ἄνω δωμάτια.

Ἐκρίνα ἀναγκαῖον νὰ ἐκθέσω ξηρὰ καὶ καθαρὰ τὴν ἀπόφασίν μου τοῦ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ σκηνή, ἣτις ἐπηκολούθησεν, ὑπῆρξε τόσον ὀδυνηρὰ, τόσον σπαρακτικὴ, ὥστε δὲν αἰσθάνομαι ἑαυτὸν ἰσχυρὸν νὰ ἐνδιατρίψω εἰς τὸν κατ' αὐτὴν ἐν ταῖς ἐπιτροχάδην γραφομέναις σελίσιν ταύταις.

Ἡ σύζυγός μου προσφκειώθη μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἡ δὲ Λαίδη Ζάνετ θὰ μᾶς συνοδεύσῃ μέχρι Πλυμμούθης.

Ἴδου ἡ λύσις.

Δὲν εὕρισκω λέξεις ἱκανὰς νὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν ἀνακούφισιν, ἣν αἰσθάνομαι τὴν ὥραν ταύτην. Τὰ πάντα διωρθώθησαν.

Ἡ μόνη λύπη, ἣν θὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν ἐκ τῶν ὀχθῶν τῆς Ἀγγλίας, θὰ εἶνε ἡ τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς μου θείας Λαίδης Ζάνετ, ἣτις κέκτηται τόσῳ ἀγαθὴν καὶ τόσῳ θερμὴν καρδίαν.

Εἰς τὴν ἡλικίαν ἥδη εὕρισκεται, ὁ χωρισμὸς ἔσται αἰώνιος πλέον.

Καὶ οὗτω τελειόνουσιν αἱ μετὰ τῆς πατρίδος μου σχέσεις μου.

Ἐχω τὴν Μέρσην πλῆσιόν μου. Ἀτενίζω εὐελπίς πρὸς τὸ μέλλον καὶ εἰμαι βέβαιοι ὅτι τὴν εὐτυχίαν πάντοτε θὰ τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς ὅποιον δῆποτε μέρος καὶ ἂν μὲ φέρῃ ἡ Τύχη.

Θὰ εὐρωμεν πεντακοσίους τυχοδιωκτας, ὡς ἡμᾶς, ὅταν θὰ ἐπιβιβασθῶμεν τοῦ μεταναστευτικοῦ σκάφους δι' αὐτοὺς ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς των δὲν ἔχει οὔτε ἐργασίαν οὔτε στέγην. . . .

*

**

Ἀξιότιμα μέλη τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς, προσθέσατε δύο ὀνόματα εἰς τὸν κατάλογον τῶν κοινωνικῶν ζημιῶν, αἵτινες ἐπῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος χίλια ὀκτακόσια ἐβδομήκοντα ἓν: Ἰούλιος Γκράϋ καὶ Μέρση Μερρίκ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΒ Δ Ο Σ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ἡ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΤΩΝΗ

Διήγημα πρωτότυπον

Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ὠραία Μαριῶν, πλήρης εὐτυχίας καὶ ἐμπιστοσύνης ἠκολούθησε τὸν ἀπεσταλμένον ἐκείνου, τὸν ὅποιον μέχρι παραφο-

ρὰς ἠγάπα. Ὁ ἄνθρωπος ἐφαίνετο ὅτι ἔσπευσε πολὺ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Αἰξ καὶ ἔνεκα τούτου ἐπροχώρει μὲ βῆμα ταχύ, ὅπερ πολλάκις παρεῖχε κόπον εἰς τὴν νεανίδα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

Μετ' ὀλίγον ἐπέβησαν ἀμαξίς, καὶ ἡ μὲν Νίνα εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτῆς, ὁ δὲ ὀδηγὸς ἔλαβε θέσιν παρὰ τῆ τοῦ ἠνιόχου.

Ἡ Νίνα ἐγίνωσκε τὰ περιχώρα τοῦ Αἰξ μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι ἠκολούθουν ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς ἐξοχῆς Γαρδάν, καὶ, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ ὀλιγωτέρας ἀνησυχίας, κατέπεσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμαξίς καὶ ἤρξατο νὰ ὄνειροπολῇ.

Ὁ χρόνος διήρχετο ταχὺς καὶ ἡ ἀμαξία ὀλοὴν ἐπροχώρει, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχουσα ἡ Νίνα παρετήρησε διὰ τῆς θυρίδος ἔξω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ ποῦ εὕρισκετο.

— Ποῦ εἶμαι; ἐσκέφθη ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἶνε πολὺ μακρὰ.

Παρήλθεν ὥρα ἔτι.

Ἡ νεανὺς χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦσθάνετο, κατέστη ἀνήσυχος.

Τῇ εἶχον εἶπη ὅτι ὁ Γεώργιος τὴν ἀνέμενεν εἰς Γαρδάν, καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ ἀμαξία προῦχώρει ταχέως ἐν ἐναντίᾳ διευθύνσει. Τώρα ἡ Νίνα ἠγνόει ποῦ εὕρισκετο, ἡ δὲ ὀδοιπορία διήρχετο πρὸ μακροῦ.

Ἀΐφνης ἡ ἀμαξία ἔστη πρὸ μεγαλοπρεποῦς ἐπαύλεως καὶ ὁ ἀγνωστος, πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα καὶ εἶπεν εὐσεβάστως πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην:

— Δεσποινίς, ἐφθάσαμεν.

— Καὶ ὁ Γεώργιος; . . .

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ ἀγνωστος προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ὠραίαν Μαριῶν, τὴν ἐβοήθησε νὰ κατέβῃ τῆς ἀμαξίς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Τώρα, τῇ εἶπε, θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον σὰς περιμένει.

Ἡ Νίνα, ἔτι μᾶλλον ἀνήσυχος, ἠκολούθησε τὸν ὀδηγὸν τῆς, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τι.

Τὴν εἰσήγαγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μεγάρου.

— Εὐαρεστηθῆτε, τῇ εἶπεν ἀναχωρῶν, νὰ περιμεῖνετε μίαν στιγμὴν, δεσποινίς, διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριόν μου.

Μείνασα μόνη ἡ νεανὺς, ἠσθάνθη τὴν ἀνησυχίαν τῆς διπλασιαζομένην τῇ ἐφαίνετο ὅτι πᾶν τὸ περιστοιχίζον αὐτὴν, ἦτο μυστηριώδες.

— Διατί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, δὲν ἤλθεν ὁ Γεώργιος πρὸς προῦπάντησίν μου; Διατί μετέβαλε διαμονήν;

Διότι, δὲν εὕρισκετο πλέον ἐν Γαρδάν, ἦτοι εἰς τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀναφερόμενον μέρος.

Τί ἐδήλουν πάντα ταῦτα;

Ἀληθῶς, νεανὺς τόσον ὀλίγον πεπειραμένη τῶν τοῦ κόσμου, ὡς ἡ ὠραία Μαριῶν, εἶχε δίκαιον νὰ ἐκπλαγῇ ἐκ τῶν ἀεξηγήτων τούτων περιστατικῶν.

Κρότος βημάτων διέκοψε τὰς σκέψεις

τῆς Νίνας, ἥτις πάραυτα ἠγέρθη ἀποτόμως τῆς ἔδρας τῆς.

Πάραυτα ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις, ἠλικιωμένος, ἐξωτερικοῦ σοβαροῦ, ὅστις ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ τῇ εἶπε :

— Καθήσατε, τέκνον μου.

Ἐκάθισε δὲ καὶ αὐτός.

Ἡ Νίνα μετὰ συγκινήσεως, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, παρετήρει τὸν νεοελθόντα, ἐνῶ συγχρόνως οὗτος διὰ τοῦ βλέμματός ἐπίσης τὴν ἐξήταζε· μετ' ὃ ἐπανέλαβεν :

— Ὀνομάζεσθε, τέκνον μου, Νίνα Μαριών ὁ πατὴρ σας νομίζει ὅτι εἴσθε εἰς Αἴξ, ὁπότεν ἀνεχωρήσατε ὅπως μεταβῆτε εἰς Γαρδάν ἐπὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἑραστοῦ σας Γεωργίου Περνελέν. Δὲν εἴσθε εἰς Γαρδάν καὶ δὲν θὰ ἴδῃτε τὸν Γεώργιον.

— Δὲν θὰ ἴδω τὸν Γεώργιον ! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα.

— Ἀπατώμαι, δὲν θὰ τὸν ἐπανίδητε ποτέ.

Ἡ Νίνα ἦτο κόρη τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων χαρακτῆρος ζωηροῦ, θερμοῦ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μείνῃ ἐπὶ πολὺ καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ζωηροτάτης συγκινήσεως. Ἡ νεανίς ἐπ' ὀλίγον ταραχθεῖσα, ἠγέρθη ἀποτόμως ὡς παρωρισμένη ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ὅστις τῇ ἀνήγγειλεν εἰδησιν τόσον ἀπροσδόκητον.

— Δὲν θὰ ἴδω ποτὲ πλέον τὸν Γεώργιον ! Τί σημαίνουν οἱ λόγοι οὗτοι ;

Ὁ ἀγνώστος, πάντοτε γαλήνιος, ἐξηκολούθησεν :

— Θὰ σοῦ ὁμιλήσω, παιδί μου, χωρὶς περιστροφάς. Ἐγὼ ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες μὲ ἕνα τῶν ὑπηρετῶν μου· ἤθελα νὰ ἔλθω εἰς ἐξηγήσεις μαζύ σου...

— Ἀλλὰ ποῖος εἴσθε ; Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα...

— Εἶμαι ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου.

— Ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου !

Ἡ Νίνα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁφείλω νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ἦνε· ὁ υἱός μου ἤθελε νὰ σὰς νυμφευθῇ.

— Μὲ ἀγαπᾷ.

— Ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη. Διέταξα τὸν Γεώργιον καὶ αὐτὸς θὰ ὑπακούσῃ. Εἶσαι κόρη τιμῆ καὶ δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς ἕνεκα τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ. Γνωρίζω ἀκριβῶς τὰς σχέσεις σας μετὰ τοῦ υἱοῦ μου, γνωρίζω τ' ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γείνης μήτηρ.

— ὦ ! κύριε !

— Δι' αὐτὸ ἐνόμισα καλὸν νὰ εὐρίσκωμαι πλησίον σας...

— Ἄς τελειώσωμεν, κύριε, εἶπεν ἡ Νίνα· ἡ συνομιλία αὕτη μὲ δυσχεραστὴ γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἴπητε. Εἶμαι κόρη ἔντιμος, ἀγαπῶ τὸν υἱόν σας καὶ ἂν ἐξ ὀλοκλήρου παρεδόθην εἰς αὐτόν, τὸ λάθος τοῦτο προῆλθεν ἐκ μόνου τοῦ ἔρωτός μου·

τώρα δὲν συμφωνεῖτε νὰ γείνω σύζυγος τοῦ Γεωργίου· αὐτὸ εἶνε δικαίωμα σας· ἐγὼ δὲν ἀπέβλεψα ποτὲ εἰς τίλους· μόνον ἠθέλησα νὰ ἐξασφαλισθῇ δι' αὐτοῦ ἡ εὐτυχία μας. Εἶσθε πλούσιος, κύριε, ἐγὼ εἶμαι πτωχὴ· εὐκόλως λοιπὸν ἐνοῶ διατί δυσκολεύεσθε νὰ ἐπιτρέψετε νὰ γίνω σύζυγος τοῦ υἱοῦ σας. Δὲν φροντίζω διὰ τὰ χρήματά σας· τὰ περιφρονῶ· τί νὰ τὰ κάμω ; Οὐδέποτε τὰ ἐπόθησα. Ὅ,τι θέλω, ὅ,τι ἐπιθυμῶ, εἶνε ὁ ἔρωσ ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον παρεδόθην. Αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ τώρα ἀκόμη περισσότερο, ἐπειδὴ, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶπατε, μέλλω νὰ γείνω μήτηρ. Ἄς παύσωμεν λοιπὸν αὐτὴν τὴν συνομιλίαν καὶ ἀφῆτέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς Αἴξ.

— Ἀπατάσαι, παιδί μου· ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἴδῃς πλέον τὸν Γεώργιον καὶ πρὸς τοῦτο ἔλαβον πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

— Αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ υἱός μου ἐτοιμάζεται ν' ἀφίση διὰ παντός τὴν Μασσαλίαν· δὲν θὰ τὸν ἐπανίδητε πλέον.

— Ὁ Γεώργιος ! θὰ μὲ ἀφίση. Θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ !

— Θὰ κάμῃ ὅ,τι λέγω.

— Ποτέ ! καὶ ἂν ἀκόμη σεῖς...

— Τί ;

Ἀπέναντι τῆς παγετώδους ταύτης λέξεως ἡ ὀργὴ τῆς Νίνας ἐπραύνη αἰφνης. Ἡ νεανίς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ὀλοκλύζῃ.

— Γεώργιε ! Γεώργιε ! ἐφώναζε κλαίουσα ἡ δυστυχῆς.

Αὗται ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, αἵτινες ἐξῆλθον τοῦ στόματός τῆς.

Ὁ κύριος Περνελέν, ἀκουσίως συγκινηθεὶς, ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ βήμασιν ἐσπευσμένοις ἐν τῇ στοᾷ. Εἶτα, καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως περυστέλῃ τὴν συγκίνησιν του, ἐπλησίασε, ψυχρότερος ἤδη, τὴν νεάνίδα καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Θέλετε λοιπὸν τὴν καταστροφὴν του ;

— Τὴν καταστροφὴν του !

— Ναί, μάλιστα, τὴν καταστροφὴν του ! Ἐνόμιζα ὅτι ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω λογικῶς μαζύ σας καὶ νὰ σὰς δώσω νὰ ἐνοησέτε τὸ ἀνωφελές τοῦ πρὸς τὸν υἱόν μου ἔρωτός σας· ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἦσθε συνετὴ, ὅπως δεχθῆτε ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ Γεωργίου ἀμοιβὴν πλουσίαν, ἥτις...

— Ἀλλὰ μὲ ὑβρίζετε, κύριε ! ὑβρίζετε τὸν υἱόν σας, ἀφοῦ νομίζετε ὅτι ἠγάπησε γυναῖκα ἱκανὴν νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις αὐτάς, τὰς...

— Παιδί μου... κόρη μου... ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν, κατὰ τι τεταραχμένος, δὲν ἐννοήσατε ;

Ἡ Νίνα ἠγέρθη καὶ πάλιν, ἠτένισε μετὰ θάρρους τὸν γέροντα καὶ τῷ εἶπεν :

— Ἀγαπῶ τὸν Γεώργιον, τὸν ἀγαπῶ· ἀκούετε καλὰ, κύριε ;

— Θέλετε λοιπὸν τὴν καταστροφὴν του ; ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως ὁ κύριος Περνελέν.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ ! τί θέλετε νὰ εἴπητε μ' αὐτό, κύριε ;

— Ἀκούσατε, καὶ ἂν, ὅπως λέγετε, ἀγαπᾷτε πράγματι τὸν υἱόν μου, κρίνατε μόνη. Εἶνε νέος, ἔχει μέλλον λαμπρόν, ἡ θέσις του εἶνε περίβλεπτος, ἡ περιουσία του σημαντικωτάτη· βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἔχει θέσιν ἐπιζήλον καὶ πλούτη. Θέλετε νὰ τοῦ ἀφαιρέσετε αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ; Ὑπάγετε νὰ τὸν εὑρετε· ζήσατε μαζύ του. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θὰ χάσῃ τὸ πᾶν. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀγάπη μου, θὰ τὸν ἀποκληρώσω καθ' ὀλοκλήριαν· ὅσιν στοργὴν καὶ ἂν ἔχω διὰ τὸν Γεώργιον, θὰ διακόψω τὸ δικαστικόν του στάδιον, θὰ τὸν σταματήσω εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης ἐπιχειρήσεώς του.

Δὲν εἶνε ματαία ἡ ἀπειλή μου αὕτη· ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὴν ἐκτελέσω. Ἀπ' ἐναντίας, ἐὰν μὲ ὑπακούσῃ, ἢ μᾶλλον, ἐὰν δὲν ζητήσετε νὰ τὸν ἐπανίδητε, θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ πρῶτον μέρος τῶν ὅσων σας εἶπον. Προσθέτω δὲ ὅπως σας πείσω, ἢ μᾶλλον, σας τὸ ἐπαναλαμβάνω, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἔχω λάβει τοιαῦτα μέτρα, ὥστε εἶνε ἀδύνατον ὁ υἱός μου νὰ μὴ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς μου. Ἀλλ' ἀκόμη μίαν φοράν, παιδί μου, πρὶν μεταχειρισθῶ αὐστηρὰ μέτρα, ἐπιθυμῶ ν' ἀποτανθῶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν σου. Εἰς ὑπέρτης θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς κατάλληλον δωμάτιον· ἐφρόντισα νὰ μὴ σὰς λείψῃ τίποτε· αὐριον θὰ λάβω τὴν ἀπάντησίν σας· κλῆν ἐντάμωσιν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ὁ κύριος Περνελέν, ἐγκατέλιπε τὴν στοᾶν, ἀφήσας τὴν ὠραίαν Νίναν σχεδὸν νεκράν. Πάραυτα δ' εἰς ὑπέρτης ἐπλησίασε τὴν νεάνίδα καὶ ἐτέθη εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

Ἡ Νίνα, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀφῆκε νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Οὐδόλως καταβληθεῖσα ἡ Νίνα ἐκ τῆς δυστυχίας, ἥτις τὴν ἐπληττεν, ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ψυχρῶς τὴν θέσιν τῆς.

Ἐπρεπε νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἑραστοῦ τῆς ἢ νὰ ὑποταχθῇ εἰς αὐτόν ;

Ἡ πάλιν, ἐὰν ὁ πατὴρ ὠμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν, ἤθελεν ἐπιφέρει κατὰ τοῦ Γεωργίου τὴν διάψευσιν ἀπασῶν τῶν φιλοδόξων ἐλπίδων του.

Ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἀληθές ;

Αἱ ἀπειλαί, ἃς προεῖπεν ὁ κύριος Περνελέν, ἤθελον πράγματι τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ; Ἐπρεπε νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ ἡ ὠραία Νίνα, φρίττουσα ἔτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν τελευταίων λόγων τοῦ κυρίου Περνελέν, ἀνεμνήσκετο τοῦ ὀριστικοῦ καὶ ἀμετακλήτου ὕφους, ὅπερ οὗτος μετεχειρίσθη. Ναί· ὁ κύριος Περνελέν ἦτο ἱκανὸς νὰ πράξῃ ὅ,τι εἶχε προεῖπει.

Ἡ Νίνα ἐλάτρευε τὸν Γεώργιον καὶ ποτὲ δὲν ἤθελε συγκατατεθῆ νὰ γείνη αἰτία τῆς δυστυχίας του. Ἀφοῦ ἡ τύχη ἐδείκνυτο τόσον δυσμενῆς καὶ σκληρὰ, ἡ νεανίς ἐνόμιζεν ὅτι ἤθελεν ἀντλήσει ἐκ τοῦ ἔρωτός τῆς τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν, ὅπως ἐπιτελέσῃ τὴν θυσίαν, ἣν ἀποτόμως ἐζήτουν παρ' αὐτῆς. Ἡ ὠραία Νίνα

δὲν ἤθελεν ἐπανίδει πλέον ἐκεῖνον, ὃν ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐθεώρει ὡς σύζυγόν τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν φρικίαις διέτρεξε καθ' ὄλον τῆς τὸ σῶμα ἦτο μήτηρ τὸ μικρὸν ὃν, κινήθην ἐντὸς τῶν σπλάγγων αὐτῆς, τῇ ὑπέμνησε τὴν λυπηρὰν τῆς θέσιν.

— Ἔστω ! διελογίσθη, δι' αὐτὸ τοῦλάχιστον ἡ θυσία μου πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερα.

Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ὁ Γεώργιος ; τί ἔκαμνε ; τί ἐσκέπτετο ;

Ἦτο πρόδηλον, ὅτι ὁ κύριος Περνελέν εἶχε λάβει κατὰ τοῦ υἱοῦ του μέτρα ἀποτελεσματικά. Ἐνῶ ἀπεμάκρυνε τὴν Νίαν μακρὰν αὐτοῦ, βεβαίως προέλαθε καὶ πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ Γεωργίου· ἡ δὲ ὠρμία Μαριῶν ἦτο τόσον πολὺ πεπεισμένη περὶ τούτου, ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐπλανήθη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἦτο δυνατὸν ὁ Γεώργιος νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν τῆς.

Ἀπέπτησαν οὕτω τὰ ὠραῖά τῆς ὄνειρα, ἡ εὐτυχία τῆς διὰ παντὸς κατεστράφη, εἰς τὸ ἐξῆς ἔμελλε νὰ ζήσῃ μόνον διὰ τῶν ἀναμνήσεών τῆς, χωρὶς ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἄλλ' ἔβλεπεν ἑαυτὴν μεγαλύτεραν ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῆς διὰ τῆς θυσίας τῆς ταύτης καθίστα διὰ παντὸς εὐτυχῆ ἐκεῖνον, ὃν ὑπερηγάπα.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἔμελλον νὰ παύσωσι τὰ δάκρυά τῆς ;

Ἡ ἀνταμιοβὴ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός τῆς δὲν ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ καθ' ἣν στιγμήν τὸ τέκνον τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς ἤθελε γεννηθῆ ;

Αὕτη εἶνε ἡ ὑπερτάτη παρηγορία τῶν μητέρων, τοῦ νὰ δύνανται νὰ μεταφέρωσιν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν τέκνων τὴν ἀγάπην τῶν συζύγων τῶν.

Ἀφοῦ ὀριστικῶς ἡ Νίνα ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε, μίαν μόνην κατόπιν ἐπιθυμίαν εἶχε, ν' ἀφίση δηλαδὴ τὸ ταχύτερον τὴν ἔπαυλιν, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Αἰξ, νὰ γεννήσῃ ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, κρύπτουσα πάντοτε εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς τὴν συμφορὰν τῆς.

Ἀποφασίσασα νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν τῆς τοῦτο, ἡ νεανὶς ἠγέρθη καὶ ἔκρουσε τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κώδωνα.

Ἐπληρώθη ἀμέσως παρουσιάσθη.

— Παρακαλέσατε τὸν κύριον Περνελέν νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· ἔχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐφάνη ὁ γέρον· αὕτη δὲ ἐν ἡμέρᾳ, ἀξιοπρεπῆς καὶ ἄνευ πικρίας τῷ εἶπεν :

— Ἐσκέφθη, κύριε, καὶ ὅσον λυπηραὶ καὶ ἂν εἶνε αἱ σκέψεις μου, ἀπεφάσισα νὰ κάμω τὸ καθήκόν μου. Εἶμαι, σὰς ἐπαναλαμβάνω, γυνὴ τιμία. Ἐνόμιζον τὸν Γεώργιον ὡς μνηστῆρά μου, ἤμην νέα. Τὴν πείραν πολὺ γρήγορα τὴν ἀποκτᾶ κανεὶς ὀλίγων στιγμῶν συνομιλία μόλις χρειάζεται διὰ τοῦτο· τῶρα εἶμαι σχεδὸν γραῖα. Ἐνόησα τὴν βαρύτητα τῶν λόγων σας, καὶ δὲν θὰ ἤμην τιμία γυνὴ, ἐὰν παρήκουον αὐτούς. Ἦσυχάσατε λοιπόν, κύριε, ἀποσύρομαι διὰ παντός· δὲν

θὰ ἐπανίδω ποτὲ τὸν υἱόν σας. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς Αἰξ, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς.

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ κύριος Περνελέν, ἡ ἐπιθυμία σας θέλει ἐκτελεσθῆ.

Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ὑποκλιθεὶς βαθέως καὶ μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ, ἐνώπιον τῆς νεανίδος, ἀνεχώρησε τοῦ δωματίου, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Μετὰ δύο ὥρας, ἄμαξ μετέφερε ταχέως τὴν ὠραίαν Νίαν εἰς Αἰξ, λίαν ὁμως τεθλιμμένην.

Ἡ θεία ἐδέχθη τὴν ἀνεψιάν τῆς κλαίουσα καὶ ὀλοφυρομένη διὰ τὴν συμφορὰν αὐτῆς. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῶν δυστυχιῶν, κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀπεβίωσεν αἰφνης ἐξ ὀξείας ἀσθενείας καὶ ὁ πατὴρ τῆς νεανίδος, ὁ ἐντιμος τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἔμπορος.

Ἡ Νίνα ἦτο ἤδη ἐλευθερά καὶ ἡ νέα τῆς αὕτη θέσις ἐπήνεγκεν ἀλλοίωσιν εἰς τὰς ιδέας αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ τῆς θνήσκων ἐνεκατέστησεν αὐτὴν κληρονόμον τῆς μικρᾶς περιουσίας τῆς, ἥτις ἦρκει ὅπως διαζώσιν ἀνέτως τὸν βίον αὐτῆ τε καὶ τὸ μετ' οὐ πολὺ τεχθισόμενον τέκνον τῆς.

Ἡ ὠραία Νίνα Μαριῶν ἀπεστράφη τὸν τόπον, ἐν ᾧ κατόκει, ἕνεκα τῶν θλιβερῶν ἀναμνήσεών του, ὅθεν ἔσπευσε νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς καὶ ἀκολούθως μετέβη καὶ ἀποκατέστη εἰς Παρισίους.

Ἐκεῖ, ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει, ἔμελλεν ἤδη νὰ ζήσῃ ἔτι πλέον ἀπομεμονωμένη ἢ εἰς Αἰξ καὶ Μασσαλίαν, μακρὰν τῶν περιέργων, ἄνευ φίλων, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἐχθρῶν. Μόνη μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, ἔμελλε ν' ἀναπολῆ ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας τῆς, ὃν ἀπεμάκρυναν αὐτῆς.

Ἡ νεανὶς κατόκησεν ἐν μικρᾷ οἰκίᾳ τῆς συνοικίας Βατινιόλ, ἐνθα ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν τῆς ἔτεκε ξανθὸν χερουβεῖμ, ὅπερ ἐκάλεσε Μάξιμον, τιμῶσα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχαίου μνηστῆρός τῆς.

Τὸ παιδίον ἦν ὠραῖον, ὡς ἡ μήτηρ του, ὡς ἰὸ πατὴρ του, οὐτινος εἶχεν ἄπαντα τὰ χαρακτηριστικά καθ' ἐκάστην δ' ἐσπέρην ἡ νεαρὰ μήτηρ, κεκλιμένη παρὰ τῇ κοιτίδι τοῦ ἀρτιγενοῦς βρέφους καὶ λικνίζουσα αὐτὸ ἡσυχως, εθεώρει ἀτενῶς τὸν μικρὸν Μάξιμον, συλλογιζομένη τὸν Γεώργιον, ὃν νῦν ἔτι μᾶλλον ἠγάπα. Καὶ κατὰ πᾶσαν ἐσπέρην ἀνεύου τὸν ὄρκιον τῆς τοῦ νὰ μὴ παρεμποδίσῃ τὸ μέλλον τοῦ Γεωργίου.

Τοιοῦτος ἦν ὁ βίος, ὃν ἐν Παρισίοις διήγεν ἡ Νίνα, καὶ ὅστις ἐφαίνετο μὲν ἥσυχος εἰς τοὺς γείτονας, ἀλλὰ τοῦ ὀποίου τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας μόνη ἡ νεαρὰ μήτηρ ἐγίνωσκεν. Ἡ ὠραία νεανὶς, ἔτι ὠραιοτέρα ἀφ' ὅτου ἐγένετο μήτηρ, ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν τῆς ὀλόκληρον εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου τῆς.

Ἡ κυρία Μαριῶν, ὅπως ἐν τῇ συνοικίᾳ

τὴν ἀπεκάλου, εἶχεν ἐν ἑαυτῇ ἀνεξάντλητον θησαυρὸν ἀγάπης διὰ τὸν μικρὸν Μάξιμον. Τὸ παιδίον ἦτο εὐθυμον πάντοτε, ροδινόν, εὐάγωγον, φυσιογνωμίας συμπαθεστάτης, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ θελκτικωτάτης, ὁμοιάζον τῇ μητρί του· καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο θέαμα νὰ βλέπῃ τις μητέρα ἐξαισίας καλλονῆς συμβαδίζουσαν ἐν τῷ περιπάτῳ μετὰ τοῦ ὠραιοτάτου καὶ ἀγελομόρφου πολυφιλίτου τῆς τέκνου.

Βραδύτερον ὁ Μάξιμος ἐδέησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκπαιδευτήριον· δυστυχῶς ὁμως τὰ χρηματικὰ μέσα τῆς κυρίας Νίνας, ἀρκετὰ ὅπως διατρέφωσι τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον τῆς μόνον, δὲν ἦσαν ἱκανὰ ὅπως παράσχωσι τ' ἀπαιτούμενα μεγάλα ἐξοδα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ παιδίου.

Ἡ Νίνα ἐθλίβετο εἰς ἄκρον διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς περιουσίας τῆς, ἥτις τὴν ἐκώλυε ν' ἀποστείλῃ τὸν υἱόν τῆς εἰς κατὰλληλόν τι ἐκπαιδευτήριον.

Ἡ κυρία Νίνα διετέλει ἐν σκληρᾷ ἀμυχανίᾳ.

Ὁ Μάξιμος ἦγεν ἤδη τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Ἐδεῖ νὰ ληφθῇ φροντίς διὰ τὸ μέλλον του.

Πρωίαν τινὰ ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐν Βατινιόλ. Ὁ γραμματοκομιστὴς τῇ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν, τὴν πρώτην, ἣν ἔλαβεν ἡ Νίνα, ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς Παρισίους.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠνέφξεν αὐτὴν, σχεδὸν τρέμουσα ἦτο μέγα γεγονὸς δι' αὐτὴν ἡ λήψις ἐπιστολῆς.

Ἡ γραφὴ τῆς ἦτο ἄγνωστος· ὑπογραφὴν δὲν εἶχεν. Ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα :

«Κυρία,

»Ὁ υἱός σας εἶνε δεκαετής, καὶ ἐπέστη ὁ χρόνος, καθ' ὃν αὐτός πρέπει νὰ προετοιμασθῇ διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκπαιδευθῆ, ἡ δὲ ἐκπαίδευσίς του ἀπαιτεῖ δαπάνας, ἃς δὲν ἐπιτρέπει ἡ περιουσία σας. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρωμαι διὰ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ τοῦ παιδίου καὶ νὰ δαπανήσω δι' αὐτὴν. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεχθῆτε πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἐτησίαν σύνταξιν ὀκτώ χιλιάδων φράγκων καὶ νὰ φροντίσητε νὰ τοποθετήσητε τὸν Μάξιμον εἰς κατὰλληλον ἐκπαιδευτήριον.»

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐνεκλείοντο οἱ τίτλοι τῆς συντάξεως.

Ἡ κυρία Μαριῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ τὴν προσφορὰν τοῦ ἀγνώστου· καὶ ἂν τὸ ἔπραττε, δὲν ἐγίνωσκεν εἰς τίνα νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα.

— Ἔστω, διελογίσθη, ἀφοῦ εἶνε διὰ τὸν Μάξιμον, θὰ τὰ κρατήσω.

Ἐν τούτοις ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ πληθὺς παντοίων διαλογισμῶν κατέλαβε τὸ πνεῦμά τῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν θλιβερῶν τῆς ἐντυπώσεων, ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι τοῦ παρελθόντος, ἠσθάνθη, ἂν οὐχὶ εὐτυχίαν, τοῦλάχιστον ψυχικὴν τίνα ἀνάπαυσιν καὶ ἀνακούφισιν. Ἦτο δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐδοκίμαζε ταῦτα.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, διότι δὲν θὰ μετεχειρίζετο τοιαύτας φράσεις. Τίς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ γινώσκῃ τόσον ἐπακριβῶς τὴν θέσιν τῆς Νίνας ;

Αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του ἦσαν τὰ μόνα πρόσωπα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὸν Μάξιμον. Προδήλως ἄρα ἡ σύνταξις προήρχετο ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τοῦ Γεωργίου· οὗτος λοιπὸν ἠγρῦνει πάντοτε ἐπὶ τῆς κυρίας Μαριῶν ἐπ' ἀγαθῶ αὐτῆς καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της.

Ἡ Νίνα ἐστέναζε καὶ ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς τὴν ἐπιστολήν. Θέλουσα δὲ νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς, ἃς τῇ ἔδιδον, ἐτοποθέτησε τὸν Μάξιμον ὡς οἰκότροπον εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν Παρισίων.

Μετὰ δέκα ἔτη ὁ Μάξιμος κατέστη ὠραῖος καὶ εὐφυὴς νέος, ἀγαπῶν τὰς διασκεδάσεις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαπῶν καὶ λατρεύων μέχρι μανίας τὴν ἐνάρετον μητέρα του, ἧς ἡ καλλονή, ἀνθρῶ πάντοτε διετηρεῖτο.

Ὁ Μάξιμος ἔδωκε καλὰς ἐξετάσεις ἐν τῷ Γυμνασίῳ καὶ ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριόν του.

Καθ' ὃν χρόνον ἄρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας Νίνας Μαριῶν ἦτο φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἐν Παρισίῳ. Ἐχὼν τὸ εἰσόδημα τῶν ὀκτῶ χιλιάδων φράγκων, ἅτινα ὅλα παρεχώρει αὐτῷ ἡ μήτηρ του, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς διῆγε βίον ἀμέριμνον καὶ διασκεδαστικόν, περὶ ἐνὸς μόνου σκεπτόμενος, πῶς νὰ καταστήσῃ δηλαδὴ εὐτυχῆ τὴν μητέρα του, ἧτις καὶ αὐτὴ μίαν μόνην ἠσθάνετο εὐτυχίαν, τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ της· οὐδαμῶς δὲ ἐπιτιμῶσα αὐτὸν κατὰ τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ διέπραττε δυσάρεστον, τὸναντίον τὸν παρώτρυνε νὰ διαῖχῃ βίον, οἶον καὶ οἱ φίλοι του.

Μεταξὺ τῶν φίλων του ὑπῆρχε καὶ τις, ἐν ὃ υἱὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν ἐξαιρετικῶς ἠγάπα· ἐκαλεῖτο δ' οὗτος Κάρολος δὲ Βοννεῖλ. Ἦτο πρεσβύτερος τοῦ Μάξιμου κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἠκολούθει πιστῶς τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ συρμοῦ, ὑψηλὸν φέρων πάντοτε τὸ περιλαίμιον τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τὴν χωρίστραν τῆς κόμης θηλυπρεπῆ, ἀμέμπτου συμπεριφορᾶς καὶ τρόπων λεπτοτάτων, πρὸς δὲ τούτοις ἔφερε τὸν τίτλον μαρκησίου καὶ ἐφαίνετο κεκτημένος οὐχὶ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν, ἣν ἀφειδῶς ἔδαπανα.

Πῶς ἐγνωρίσθησαν;

Διὰ τοῦ κοινοτέρου τρόπου, δι' οὗ γνωρίζονται οἱ νέοι, οἵτινες συναντῶνται ἐσπέραν τινὰ ἐν τινι συναναστροφῇ, σχετίζονται, συνομιλοῦσιν, ἀγαπῶνται, ἐπαναβλῆσονται καὶ καταλήγουσιν εἰς ἄκραν οἰκειότητα, χωρὶς νὰ ἐνοῶσιν τὴν αἰτίαν.

Ἐν τινι καφεναίῳ τῆς Λατινικῆς Συνουκίας, ἔνθα πολλοὶ συνηθοῦζοντο φοιτηταὶ τῆς νομικῆς, φίλοι τοῦ Μάξιμου, ὁ τελευταῖος οὗτος συνήντησε κατὰ πρῶτον τὸν Κάρολον.

Ὁ μαρκησὶς ἦτο σύντροφος παιδρότατος, ἀγαπῶν πολὺ τὰς διασκεδάσεις, τὸ χαρτοπαίγιον μέχρι πάθους καὶ περὶ πάντων ὁμιλῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπιδεικνύων εὐτραπελίαν ὑπέρμετρον.

Ὁ Μάξιμος, γοητευθεὶς ὑπὸ τῆς εὐαρέστου ταύτης εὐτραπελίας, συνεδέθη τόσον στενῶς μετὰ τοῦ Καρόλου, ὥστε εἰς οὐδε-

μίαν διασκέδασιν δὲν ἐλάμβανε μέρος, ἐὰν καὶ οὗτος δὲν τὸν συνώδευεν εἰς αὐτήν.

Ὁ υἱὸς τῆς Νίνας δὲν εἶχε μυστικὰ διὰ τὴν μητέρα του· τῇ ὠμίλησε λοιπὸν περὶ τοῦ νέου φίλου του, ἀλλ' ἡ ὠραία Μαριῶν δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του. Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς ἐλάλει πρὸς αὐτήν, ὑπεμειδία χαριέντως, πικρατηροῦσα τὸ ὠραῖον πρόσωπόν του, μὴ ἀκούουσα τοὺς ἐκ τῶν χειλέων του ἐξερχομένους λόγους, μὴ θεωροῦσα ἢ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς του τῆς συμπαιθεστάτης, ὅσημέραι ἐξομοιούμενα πρὸς τὰ τοῦ ἀγαπητοῦ της Γεωργίου. Ὁ Μάξιμος ὠμίλει, ὠμίλει ἀκαταπαύστως καὶ ἡ μήτηρ του ἤκουε τὴν φλυαρίαν ἐκείνην, ὡς μουσικὴν χαρμούνως τὰ ὄτα κατακνηλοῦσαν.

Ἡμέραν τινὰ ὅμως, καθ' ἣν ὁ Μάξιμος τῇ ἐπανελάβε, μυριστὴν ἤδη φορᾶν, τὸ ὄνομα τοῦ δὲ Βοννεῖλ, ἡ Νίνα τὸν ἠρώτησεν:

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Κάρολος, περὶ τοῦ ὁποίου αἰωνίως μοῦ ὁμιλεῖς;

— Εἶνε ὁ καλλιτέρος μου φίλος, νέος ἐκ τῶν σπανίων.

— Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ τί κάμνει;

— Τίποτε.

— Πῶς, τίποτε;

— Ζῆ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του.

— Ἄ! εἶνε πλούσιος.

— Πιστεύω.

— Ὅπως τὸ λέγεις, φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ βέβαιος περὶ τούτου.

— Βέβαια· ἀλλὰ τί μὲ μέλει;

— Δὲν γνωρίζω τὸν κόσμον, ζῶ ὡς ἐξέοριστος εἰς Παρισίους, ἔνθα κατοικῶ πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν· ἀλλ' ὅμως, ἄλλοτε, ἤκουσα νὰ λέγῃ ὁ πατήρ μου, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι φαίνονται καθὼς πρέπει, καὶ εὐχάριστοι πολὺ εἰς τὰς συναναστροφάς, ἀλλά...

— ὦ! μητέρα, ἠξέυρω τί θὰ μοῦ εἴπῃς. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ζῶσι ἐξ ἀγνώστου ἐπαγγέλματος καὶ ἐξαπατῶσι ὄλους, μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἄνθρωποι ὑπόπτου διαγωγῆς· ἀλλ' ὁ Κάρολος δὲ Βοννεῖλ, σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶνε ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀλλὰ τὸν γνωρίζεις καλὰ; ἠρώτησεν ἡ Νίνα, χωρὶς νὰ δύναται ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀνυπόμονον ἐπιμονήν, ἧτις τὴν παρώρμα εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ ζητῇ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

— Μάλιστα, τὸν γνωρίζω. Εἶνε νέος λαμπρὸς, ἀξιόλογος, ἐντιμος, ὁ ὁποῖος μοῦ δίδει πάντοτε καλὰς συμβουλὰς.

— Δὲν ἠξέυρω διατί μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὸν φίλον σου αὐτόν.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον;

— Ἄγνωτῶ, ἴσως ἐκ κακοῦ προαισθήματος.

Ὁ Μάξιμος ἐφίλησε τὴν μητέρα του εἰς τὸ μέτωπον.

— Καλὴ μητέρα μου, τῇ εἶπε, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις; Κακὸν προαίσθημα!.. δὲν βαρύνεσαι...

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς.—Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνουκίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τα Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἑλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντινῆς Σαβρᾶν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀριθμὸς 43, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.10 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστῆρας δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνική, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀρκική, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοινωνικὸν μυθιστόρημα Κ. Ρουσσουπόλου δρ. 5.50 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζῆδου (ἐκδόσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 4.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐαβιὲ ἐ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτῆ, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴχνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνιὰ δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἀνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατὴς, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Δήσπαρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφύστανα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριᾶν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφῶν, ἠθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πραγματίσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δὸν Κιχῶτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.10 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ἐαβιὲ-δὲ-Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἦτοι Βίος τῶν Νέθων Τέκνων, μυθιστορῶν ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐἴνου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Τὰ Ἐγκλήματα καὶ τὰ Ὅργανα τῶν Παπῶν (τόμοι 2) μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ δρ. 4.40 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Ἡ Μνηστὴ τοῦ Λάμερμαρ, ὑπὸ Οὐάλτερ Σκῶττ δρ. 3.70 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριένζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Βαλεντινῆ, ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, ὑπὸ Βίκτορος Οὐγγῶ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελοῦδινον Περιδέριον, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70.